

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 februarie 2015

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Nicolae Gordilă,

Judecători - Elena Covalenco, Iurie Diaconu,

examinând recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sîli, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2014 în privința inculpatului

Socolov Serghei Piotr, născut la 04 mai 1976, originar și domiciliat în mun.Chișinău, str.Drumul Crucii 100, ap.44.

Termenul examinării cauzei:

1. 09.12.2013 - 06.06.2014 - prima instanță,
2. 19.08.2014 - 26.09.2014 - instanța de apel,
3. 11.12.2014 - 04.02.2015 - instanța de recurs.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău din 06 iunie 2014, Socolov Serghei a fost condamnat în baza art.187 alin.(2) lit.f) Cod penal la 5 ani închisoare, iar în temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Socolov Serghei, la 28 septembrie 2013, în jurul orei 18.00, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în curtea blocului locativ din str.Drumul Crucii 100, mun.Chișinău, folosindu-se de faptul că minorul Melnic Danila se juca în curte, în mod deschis a sustras de pe parapetul din fața blocului locativ telefonul mobil de model „Nokia ASHA”, cu nr.354576051865088 de IMEI în care era activată cartela SIM cu nr.079062440, ce aparținea lui Melnic Vladimir, cauzându-i acestuia un prejudiciu material considerabil în sumă de 1486 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul R.Bordian și inculpatul S.Socolov, care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care lui S.Socolov să-i fie stabilită pedeapsa de 6 ani închisoare, invocînd că pedeapsa aplicată este una prea blîndă, la numirea căreia nu s-a luat în considerație gravitatea infracțiunii comise, motivul și scopul comiterii acesteia, persoana celui vinovat, de faptul că inculpatul a fost anterior condamnat, a sustras telefonul mobil de la un minor, în prezența acestuia, pe parcursul urmăririi penale și a judecării cauzei, inculpatul nu a recunoscut vina și nu s-a căit de cele comise;

- inculpatul, casarea sentinței și pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că învinuirea este bazată doar pe presupuneri, probe ce ar demonstra vinovăția acestuia nu au fost prezentate de către partea acuzării, partea vătămată fiind audiată în ședința de judecată în prezența pedagogului a declarat că pe inculpat nu-l cunoaște, iar reprezentantul părții vătămate a declarat că nu l-a văzut personal pe acesta, și a depus cerere pentru a se împăca, astfel sentința se bazează pe presupuneri.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2014, a fost respins apelul procurorului ca nefondat și admis apelul inculpatului din alte

motive, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Socolov Serghei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.187 alin.(1) Cod penal, iar în temeiul art.109 Cod penal, procesul penal a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

Instanța de apel a constatat că Socolov Serghei, la 28 septembrie 2013, în jurul orei 18.00, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se în curtea blocului locativ din str.Drumul Crucii 100, mun.Chișinău, folosindu-se de faptul că minorul Melnic Danila se juca în curte, în mod deschis a sustras de pe parapetul din fața blocului locativ telefonul mobil de model Nokia ASHA, cu nr.354576051865088 de IMEI în care era activată cartela SIM cu nr.079062440, ce aparținea lui Melnic Vladimir, cauzându-i acestuia un prejudiciu material în sumă de 1486 lei.

În motivarea soluției date instanța de apel a indicat că partea vătămată în ședința de judecată a confirmat depozițiile fiului său date în ședința de judecată și a declarat că pentru familia sa suma de 1486 lei, deoarece paguba a fost restituită de către inculpat, s-au împăcat și solicită ca procesul penal să fie încetat. Reținând aceste circumstanțe, instanța de apel a conchis că acțiunile inculpatului urmează a fi reîncadrate în prevederile art.187 alin.(1) Cod penal, deoarece din declarațiile părții vătămate rezultă că calificativul „cu cauzarea de daune în proporții considerabile” nu și-a găsit confirmare în cadrul cercetării judecătorești, partea vătămată indicând că prejudiciul cauzat pentru el nu este considerabil. Totodată, Colegiul a reținut că în cadrul urmăririi penale și judecării cauzei în prima instanță partea vătămată a înaintat cerere privind încetarea procesului penal din motivul împăcării părților, circumstanță confirmată de către aceștia și în instanța de apel.

Astfel, instanța de apel a menționat că infracțiunea prevăzută de art.187 alin.(1) Cod penal face parte din categoria celor mai puțin grave și despre încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților, partea vătămată V.Melnic, a înaintat cerere la faza urmăririi penale și ulterior în prima instanță, a considerat rațional de a aplica în cazul dat prevederile art.109 Cod penal.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, cu trimiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că instanța de apel a dat o prioritate nefondată probelor apărării în detrimentul probelor acuzării, considerând neîntemeiată concluzia instanței privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului în baza art.187 alin.(1) Cod penal și încetarea procesului penal în privința acestuia pe motivul împăcării părților; instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor probelor prezentate și decizia nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, considerând că inculpatul urmează să fie recunoscut vinovat și condamnat conform învinuirii formulate, în baza art.187 alin.(2) lit.f) Cod penal.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia inculpatului expusă în referință, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârilor judecătorești art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Raportînd norma nominalizată la situația în cauză, Colegiul penal constată că acest temei nu este aplicabil din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Verificînd legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialelor cauzei, Colegiul reține că instanța de apel corect a stabilit starea de fapt și vinovăția lui S.Socolov în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(1) Cod penal, în concordanță deplină cu probele administrate, în baza principiului contradictorialității, amplu analizate și just apreciate.

Instanța de apel și-a motivat concluzia dată prin probele administrate în cauză, pe care suplimentar și minuțios le-a cercetat, a audiat inculpatul, partea vătămată și a verificat probele materiale, care obiectiv s-au apreciat în ansamblu cu toate circumstanțele cauzei, probe detaliat descrise în textul deciziei instanței de apel (f.d.171-175).

Astfel, reprezentantul părții vătămate V.Melnic în cadrul urmăririi penale a susținut că prejudiciul material cauzat pentru familia sa nu este considerabil, înaintînd cerere de încetare a procesului penal în legătură cu împăcarea părților (f.d.68). Această poziție dînsul a susținut-o fiind interogat în prima instanță, unde a declarat că prejudiciul material este unul neconsiderabil, paguba i-a fost restituită, solicitînd încetarea procesului penal în legătură cu faptul că s-a împăcat cu inculpatul (f.d.115), cît și în instanța de apel, unde a declarat că prejudiciul material nu este considerabil și a susținut cererea de încetare a procesului penal, pe motiv că s-a împăcat cu partea vătămată (f.d.166).

În acest sens instanța ține să enunțe că, potrivit art.126 alin.(2) Cod penal, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luîndu-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar în cazul prejudicierii drepturilor și intereselor ocrotite de lege - gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Potrivit art.93 alin.(2) pct.1) Cod de procedură penală, declarațiile părții vătămate sînt un mijloc de probă de aceeași valoare ca și declarațiile bătutului, învinutului, inculpatului, a părților civile ori civilmente responsabile, a martorului. Ca probe, acestea se supun aprecierii de către organul de urmărire penală ori de către instanța de judecată în modul prevăzut de art.101 Cod de procedură penală.

Instanța de apel, apreciind declarațiile reprezentantului părții vătămate, care atît la urmărirea penală, cît și în instanța de fond a afirmat că suma prejudiciului cauzat pentru dînsul nu este considerabilă, conform propriei convingeri, a reîncadrat fapta săvîrșită de inculpat în prevederile art.187 alin.(1) Cod penal, pe motiv că indicele calificativ „cu cauzarea de daune în proporții considerabile” nu și-a găsit confirmare, bazîndu-și concluzia dată pe cumulul de probe administrate în cauză, care obiectiv au fost apreciate, argumentîndu-și concluzia de încetare a procesului penal, din motivul împăcării părților.

Argumentele recurentului, precum că instanța de apel incorect a încetat procesul penal, deoarece potrivit practicii Curții Supreme de Justiție împăcarea părților după pronunțarea sentinței nu se admite, nu pot fi reținute, dat fiind faptul că în speță cererea de împăcare a fost depusă încă la urmărirea penală, ulterior aceasta a fost susținută și în prima instanță, care a respins-o, astfel, în cazul dat, instanța de apel a fost în drept de a se expune asupra cererii de încetare a procesului penal în temeiul art.109 Cod penal.

Dezacordul autorului recursului cu aprecierea probelor de către instanța de apel nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art.427 Cod de procedură penală și nu poate fi reținut ca temei de admitere a acestui recurs, deoarece toate probele au fost verificate și apreciate de instanță conform legislației în vigoare.

Colegiul remarcă că, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Astfel, analizând materialele cauzei și decizia atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

În atare situație, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de procuror, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sîli, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2014 în cauza penală în privința lui Socolov Serghei, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 februarie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu